

Streszczenie. Katecheza IV. ks. Wiesław Łużyński. Hierarchiczność, kolegialność i synodalność Kościoła.

Chrystus ustanowił w swoim Kościele różne posługi dla dobra wspólnoty. Fundamentem Kościoła są apostołowie. Wspólnota została zbudowana na św. Piotrze, który ma umacniać braci w wierze. Kamieniem węgielnym tej budowli jest sam Jezus Chrystus. Misja, którą realizują apostołowie, stanowi przedłużenie misji Chrystusa, a źródłem mocy apostoelskiej w Kościele jest Duch Święty. Kościół jest wspólnotą wywodzącą się od Chrystusa i dwunastu apostołów. Zachowuje i przekazuje w sposób nieomylny depozyt wiary. Kościół jest obdarzony sukcesją apostoelską. Jest nauczany, uświęcany i prowadzony przez kolegium biskupów-następców apostołów. W osobach biskupów, których pomocnikami są prezbiterzy, obecny jest wśród wiernych Jezus Chrystus Najwyższy Kapłan. Hierarchiczny ustrój Kościoła wiąże się z sukcesją następców apostołów, którzy przekazali im swoją władzę, urząd i charyzmat. Zatem hierarchiczny ustrój Kościoła jest gwarancją, że w sakramentach spotykamy żywego Chrystusa, a w interpretacji słowa Bożego odnajdujemy prawdę, którą przekazał nam Chrystus.

Fundamentem kolegialności jest wspólnota sakramentalna istniejąca między członkami Kolegium Biskupów. Kolegialność wynika z apostoelskiego charakteru Kościoła i ogranicza się wyłącznie do episkopatu. Różne mogą być formy działania kolegialnego biskupów. Praktyczną formą realizacji zasady kolegialności jest Synod Biskupów. Dzięki Synodowi wszyscy biskupi silniej ze sobą złączeni uczestniczą w rządach Kościołem i są za niego solidarnie odpowiedzialni. Inną formą aktywności kolegialnej biskupów są synody partykularne zwykle przeprowadzane w ramach określonej prowincji kościelnej. Przejawem kolegialności biskupów są również konferencje biskupów, udział biskupów diecezjalnych w pracach Kurii Rzymskiej, a także wizyty biskupów *ad limina*. Są one środkiem budowania komunii między biskupami a papieżem. Umożliwiają współpracę wszystkich biskupów z następcą Piotra, umacniają więź wspólnoty kościelnej, ukazują katolickość i jedność Kolegium Biskupów. Stwarzają także możliwość dialogu między biskupami a Stolicą Apostolską oraz umożliwiają wymianę informacji i przekazywanie wniosków i pożytecznych sugestii dla większego dobra i rozwoju Kościoła.

Wspólnotowe rozeznawanie różnych kwestii kościelnych było praktyką znaną już od pierwszych wieków chrześcijaństwa. Słowem „synod” określano zgromadzenie kościelne zwoływane na szczeblu diecezjalnym, prowincjalnym, regionalnym, patriarchalnym lub powszechnym. Ich celem było rozeznawanie

w świetle słowa Bożego i poprzez słuchanie Ducha Świętego różnych spraw o charakterze doktrynalnym, liturgicznym, kanonicznym i duszpasterskim, które pojawiały się na drodze pielgrzymowania Kościoła. Lud Boży ukazuje swoje istnienie jako komunია, gdy wszyscy jego członkowie przemierzają wspólną drogę, gromadzą i modlą się jako wspólnota oraz uczestniczą w misji ewangelizacyjnej. Świeccy odgrywają aktywną rolę w przekazywaniu wiary apostołskiej. Działanie Ducha Świętego w komunii Ciała Chrystusa i na drodze misyjnej Ludu Bożego jest zasadą synodalności. Kościół istnieje po to, by ewangelizować i cały Lud Boży jest podmiotem głoszenia Ewangelii. W nim każdy ochrzczony jest wezwany, aby być misjonarzem, ponieważ wszyscy jesteśmy uczniami-misjonarzami. Synodalność oznacza, że cały Kościół jest podmiotem i że każdy w Kościele jest podmiotem. Wszyscy wierni na mocy chrztu są wezwani do dawania świadectwa i głoszenia Słowa prawdy i życia, ponieważ są członkami prorockiego, kapłańskiego i królewskiego Ludu Bożego.